

Татунчо се стресна. Жалостно погледна. Искаше да каже:

— Ехъ, какво да правя! Не утраехъ, братко. Ти виждашъ самичъ, какъ мирише сладко! Ако не си дръпна, баба не ми дава!

Разбрахъ го веднага. Него така често баба го налага! И да го изкажа, тя пакъ ще ме бие. По-добре ще бжде горчивата чаша азъ самъ да изпия.

Бабината блуза бѣ свита на стола. Азъ грабнахъ котака. Обвихъ го въвъ нея. Така скритъ да чака, докато на баба гнева поразвѣя.

Въ туй време и баба отъ вѣнка пристигна, тортата съгледа и още отъ прага страшна врява дигна:

— Ахъ ти, Патилане! Отъ тука шомъ мръдна, и пакостъ ще стане! На какво прилича тортата отгоре? Сега ще си видишъ! Ти ли това стори?

— Бабо, азъ . . .
такова . . .

— На ти тебъ такова, на ти онакова!

— И тя ме удари.

Дигна да повтори, но назадъ се дръпна, очи оокори. Предъ нея стоеше въ широката блуза изправенъ котака. Зарадъ него други той не ще да страда! Отъ бой не се плаши никога юнака!

Ала баба грабна чепата тояга. Добре го наложи. Но той се изкопчи и чакъ вѣнъ на двора съ блузата избѣга.

Та така, Смѣхурко, тозъ пѣтъ тѣй се случи, че твой Патиланчо малко бой получи. Ала Котаранчо добре го отвлече.

Хайде стига вече. После пакъ ще пиша.

Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятель вѣченъ:

Весель Патиланчо.

